

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat
15 de febrer de 2009
Lv 13, 1-2. 45-46// 1Co 10,31-11,1// Mc 1, 40-45

Benvolguts germans i germanes en Crist :

El capítol primer de l'evangeli de Marc que anem llegint durant aquests diumenges, està tot ell centrat en un únic personatge: Jesús. La guarició del leprós que hem llegit suara, ens mostra alguns aspectes d'aquest Jesús que ara voldria remarcar i proposar-los a la vostra consideració.

La malaltia, la lepra en aquest cas, –la febre en el cas de la sogra de Pere, tal com llegíem la setmana passada– es vista en el context evangèlic com un element que porta al qui la pateix a la *prostració*. El leprós, segons la Llei del Levític, quedava proscrit; considerat impur, havia de romandre en un estat de «mort en vida» que el condemnava a l'aïllament més absolut. Si en Levític aquestes prescripcions tenien finalitat sanitària, a la pràctica evidenciaven l'abandó de Déu provocat, se suposava, pel pecat de la persona afectada per la malura.

La malaltia estigmatitza la carn i l'esperit d'aquest home que, agosaradament, s'acosta a Jesús i, molt més agosaradament, se li agenolla davant, i encara, lluny de advertir-lo de la seva impuresa ritual, li demana la purificació. Els gestos del leprós no ens parlen d'ell mateix. Ens parlen de Jesús que es compadeix, i que compadint-se manifesta la seva voluntat. Voluntat que es tradueix en paraula i en acció. El *dir i el fer* de Jesús comporten –a l'instant– la desaparició de la lacra de l'home leprós: la lepra desapareix i l'home queda pur.

Jesús es presentat com a nou Moisès. Aquest aspecte queda encara subratllat pel manament del *secret messiànic*. Encara no es pot manifestar allò que només quedarà palès en la Passió, Mort i Resurrecció del Messies. Aquest secret messiànic, acompanyat de l'enviament a complir la Llei, es transforma en anunci de la Bona Nova. L'home malalt, recobrant la seva dignitat humana, va cap a Jesús, el reconeix, es guarit i pot anar a trobar els seus, cara a cara, d'igual a igual, per proclamar-los l'acció de Déu.

Què ens diu tot això a nosaltres, homes i dones del segle XXI que sabem que les malalties tenen causes naturals i els seus propis processos de guarició, però que experimentem, a voltes en la nostra pròpia carn, el drama i el desesper de l'allunyament de l'ésser humà de Déu, no tan sols a nivell cultural, sinó fins i tot a nivell existencial?

L'evangeli d'avui ens diu que l'autoritat de Jesús rau en ell mateix. És una autoritat que fa aixecar el caigut, fa retornar a la dignitat l'allunyat, el desesperat, no pel compliment d'una llei, sinó perquè Jesús es el rostre del Déu compassió. Però aquesta compassió, lluny de ser condescendent, fa actuar per si mateixa a la persona enfonsada, per una gràcia que no té contrapartides ni hipoteques. Porta al qui es troba amb Jesucrist, a sortir d'ell mateix i a manifestar la seva fe; crec que no es forçar el text dir que l'encontre amb Jesús porta la persona humana a la llum, la fa aixecar de la seva prostració, la porta a la plena realització, la fa ressuscitar. Perquè l'autoritat de Jesús, rostre del Pare, és la compassió, no l'exercici del poder que sotmet, abaixa, allunya, prosciu i exclou.

Nosaltres, germans i germanes batejats en Crist, som com el leprós, que per la voluntat del Pare i la misericòrdia del Fill, som trets del pecat i de la mort per ser retornats al Poble elegit. En Crist retornem al ple sentit de la persona humana. Només en Crist trobarem la força per anunciar Déu enmig de les exclusions, injustícies, guerres i depressions de la nostra època. Certament no som perfectes. Però fixeu-vos com el leprós comença a ser evangelitzador molt abans que els mateixos deixebles de Jesús, que l'abandonaran per por.

De fet el passatge del leprós anticipa la força de la resurrecció del Crist. La guarició es la plasmació del nostre baptisme en Crist. Només en Crist trobarem la raó de la nostra fe i el fonament de la nostra ètica de compassió, acolliment i guariment. Fàcil no ho és. Ser cristià no ho ha estat mai de fàcil. En uns moments en què molts falsos absoluts de la nostra societat trontollen, és hora que com a cristians deixem sentir més que mai la nostra esperança i la nostra joia que té un nom concret: Jesucrist. I crec sincerament que n'hi ha molts de signes d'aquesta esperança cristiana: mireu sinó el grup de joves que aquest cap de setmana han conviscut i pregat a Montserrat ton fent festa; mireu sinó quants i quantes en nom de Jesús donen la seva vida pels malalts i marginats del nostre temps; mireu els que fent cultura edifiquen la pròpia fe que a la vegada enforteix la pròpia cultura i la pròpia llengua; mireu sinó aquesta nau plena de les nostres veus que canten la glòria del Senyor ressuscitat. Hi ha molt de la lletjor de la lepra en els mals del nostre temps, cert. Però la bellesa del Crist ressuscitat triomfarà sempre. Aquesta és la nostra esperança.

Demanem aquesta gràcia en l'eucaristia. Gràcia que ve del Pare per mitjà del Fill i en la Força del Sant Esperit. Amén.